

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **S. S.**, zast. JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Jablonského 7, Plzeň, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje**, se sídlem Věkoše 416, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 9. 2013, č. j. 32 A 4/2013 - 16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III.** Odměna a náhrada hotových výdajů advokátky JUDr. Anny Doležalové, MBA **se určuje** částkou 3400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 8. 2013, č. j. KRPH-59643-49/ČJ-2013-050022, prodloužil dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), dobu zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, stanovenou rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 6. 2013, č. j. KRPH-59643-35/ČJ-2013-050022, podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, o 60 dnů, neboť to bylo dle jeho názoru nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2013, č. j. KRPH-59643-49/ČJ-2013-050022, žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem ze dne 13. 9. 2013, č. j. 32 A 4/2013 – 16, zamítl.

Krajský soud ve svém rozsudku uvedl, že dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. Dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nesmí doba zajištění překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.

Krajský soud dále uvedl, že v projednávaném případě žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 6. 2013 zajistil žalobce právě podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla tímto rozhodnutím stanovena podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na 60 dnů. Toto rozhodnutí bylo dle názoru krajského soudu náležitě odůvodněno co do popisu skutkových zjištění, důvodu zajištění i nezbytných úkonů potřebných k realizaci správního vyhoštění.

Osobní svoboda žalobce byla přitom omezena dnem 20. 6. 2013. Šedesátidenní lhůta prvotní doby zajištění končila dnem 18. 8. 2013. Před koncem této doby žalovaný rozhodl o nutnosti jejího prodloužení (žalobou napadené rozhodnutí ze dne 13. 8. 2013), a to v souladu s § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

Krajský soud měl po přezkoumání věci za to, že správní orgán při rozhodování o prodloužení doby zajištění náležitě posuzoval skutečnosti, které prodloužení zajištění odůvodňují, činil tak v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, krajských soudů i Evropského soudu pro lidská práva. Žalobci byla prodloužena doba zajištění o 60 dnů od okamžiku uplynutí doby dle prvotního rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to tak, aby v ní bylo možno zjistit totožnost žalobce a zajistit vydání náhradního cestovního dokladu. Žalovaný popsál, jakými kroky a jakým postupem tak učinil, a odůvodnil, že kromě případné urgencye nemá jinou pravomoc zasáhnout ve věci vydání cestovního dokladu vůči zastupitelskému úřadu Indické republiky. Krajský soud považoval argumentaci žalovaného za relevantní a důvodnou včetně učiněných odkazů na judikaturu Nejvyššího správního soudu a krajských soudů, kdy žalovaný nepovažoval podrobné odůvodnění oprávněnosti zajištění cizince za účelem realizace správního vyhoštění za potřebné, neboť je třeba napadené rozhodnutí vykládat v kontextu s rozhodnutím o prvotním zajištění.

Krajský soud uvedl, že dle jeho názoru je napadené rozhodnutí ohledně důvodů trvání zajištění dostatečně odůvodněno, přičemž lze předpokládat, že v prodloužené době 60 dnů bude náležitě ověřena totožnost žalobce a bude mu vydán nový cestovní doklad, aby mohl opustit území České republiky. Žalovaný tak ve věci realizace vycestování žalobce po rozhodnutí o správním vyhoštění postupoval v souladu s § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a učinil tak ve lhůtě stanovené v § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Krajský soud dále uvedl, že dle § 126 zákona o pobytu cizinců je policie povinna po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají. Krajský soud byl s odkazem na důvody zajištění žalobce, který nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, na území se zdržoval bez platných dokladů, mařil výkon rozhodnutí a vyhýbal se vycestování, přesvědčen,

pokračování

že tyto důvody i nadále trvají. Odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je tak podle názoru krajského soudu v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), obsahuje důvody trvání dalšího zajištění žalobce, podklady, které žalovaný hodnotil, i úvahy, kterými se při posuzování případu žalobce řídil z pohledu § 124 odst. 1 písm. b), § 124 odst. 3, i § 123b zákona o pobytu cizinců.

Krajský soud tak shrnul, že se s rozhodnutím žalovaného ztotožnil, a v podrobnostech odkázal na odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, a to za přiměřeného použití závěrů vyplývajících z rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publikovaného pod č. 1350/2007 Sb. NSS. V něm Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry souhlasnou poznámkou osvojil.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu blanketní kasační stížností opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Současně požádal, s ohledem na své majetkové poměry, o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti, jehož prostřednictvím by kasační stížnost doplnil. K žádosti stěžovatele tak Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 1. 10. 2013, č. j. 5 As 68/2013 – 14, ustanovil stěžovateli zástupcem pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Annu Doležalovou, MBA, advokátku.

Ustanovená advokátka kasační stížnost doplnila podáním doručeným zdejšímu soudu dne 8. 11. 2013, přičemž uvedla, že rozsudek krajského soudu napadá pro jeho nepřezkoumatelnost.

Stěžovatel tak se závěry krajského soudu nesouhlasí, neboť v zařízení pro zajištění cizinců pobývá již od dne 21. 6. 2013, tedy téměř pět měsíců. Nejvyšší správní soud přitom již opakovaně judikoval, že zajištění cizince znamená omezení, nebo (v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění) dokonce zbavení osobní svobody cizince. Jedná se o velmi citelný zásah do jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce zaručeného čl. 8 Listiny základních práv a svobod; proto je takový zásah přípustný jen za podmínek přísně vymezených nejen zákonem o pobytu cizinců, ale především ústavním pořádkem. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva pak plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Jedná se o jedno z kritérií, na jehož základě se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zde stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79, www.nssoud.cz.

Dle Evropského soudu pro lidská práva lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ospravedlnit pouze probíhajícím vyhošťovacím nebo vydávacím řízením. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá. Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění postupovat v řízení o správním vyhoštění aktivně a svědomitě, aby důvody trvajících zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetržuje po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné. Z uvedeného tak dle stěžovatele plyne, že harmonogram konkrétních kroků, které správní orgán v řízení o správním vyhoštění cizince činí, je sice na jeho úvaze, nicméně řízení o vyhoštění musí být vedeno s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě, aby zajištění cizince bylo oprávněné.

V případě stěžovatele bylo úkolem soudu, aby v řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění hodnotil postup správního orgánu v rámci realizace správního vyhoštění a aby přezkoumal, zda uvážení správního orgánu o prodloužení zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné. Stěžovatel je však přesvědčen, že v jeho případě správní orgán nepostupoval tak, aby mohla být ověřena jeho totožnost, vydán cestovní doklad a podniknuty další potřebné kroky k co nejrychlejší realizaci uloženého správního vyhoštění. Ačkoliv byl zajištěn již dne 21. 6. 2013 (resp. 20. 6. 2013), první komunikace se zastupitelským úřadem Indie proběhla až dne 10. 7. 2013. Je přitom nerozhodné, že k prodlevě došlo na straně Ředitelství služby cizinecké policie, nikoliv žalovaného. S ohledem na délku zajištění, stanovenou na 60 dní, se jeví devatenáctidenní prodlení jako nepřiměřeně dlouhé. Pokud by se správní orgán obrátil se žádostí o pomoc při realizaci správního vyhoštění na zastupitelský úřad neprodleně po zajištění stěžovatele, nemuselo být jeho zajištění nadále prodloužováno. K argumentaci správního orgánu, že v případě stěžovatele je zpoždění realizace vyhoštění zapříčiněno přístupem zastupitelského úřadu, uvedl stěžovatel, že za jeho zajištění je odpovědný orgán Policie České republiky, nikoliv zastupitelský úřad Indie; proto je též na správním orgánu, aby zajistil co nejrychlejší realizaci správního vyhoštění. Pokud však není v silách správního orgánu, aby postupoval v souladu s čl. 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“), např. proto, že je mu z úřední činnosti známo, že spolupráce s konkrétním zastupitelským úřadem je problematická a často nevede k žádnému výsledku, neměl by k zajištění cizince a k prodloužení tohoto zajištění s ohledem na jeho faktickou nevyhostitelnost vůbec přistupovat.

Informace o dvouměsíční lhůtě, ve které má být dle Ředitelství služby cizinecké policie ověřena totožnost a vystaven náhradní cestovní doklad, evidentně neodpovídá realitě, o čemž svědčí téměř pětíměsíční pobyt stěžovatele v zařízení pro zajištění cizinců. Jaké další kroky správní orgán v rámci vyhošťovacího řízení podnikl, např. zda byl zastupitelský úřad opakovaně urgován, není zřejmé.

Stěžovatel uzavřel, že rozhodnutí krajského soudu je s ohledem na uvedené nepřezkoumatelné, neboť krajský soud se nezabýval otázkou, zda správní orgán postupoval s náležitou pečlivostí a bez zbytečných průtahů, což představovalo jeden ze žalobních bodů. V tomto směru stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyšší správního soudu „sp. zn. 1 Afs 134/2004“, přičemž dle obsahu dané námítky měl zřejmě na mysli rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

pokračování

Přestože stěžovatel rozhodnutí krajského soudu vytýká především nepřezkoumatelnost, je zřejmé, že rozporuje i věcné posouzení rozhodnutí žalovaného ze strany krajského soudu. Je přitom třeba souhlasit se stěžovatelem, že délka zajištění cizince nesmí přesáhnout dobu přiměřenou sledovanému cíli, přičemž v situaci, kdy probíhající vyhošťovací nebo vydávací řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, přestává být v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a s čl. 15 odst. 1 návratové směrnice.

V tomto směru stěžovatel rozhodnutí správního orgánu, resp. posouzení věci krajským soudem, vytýká především to, že se mu devatenáctidenní prodleva v řízení, trvající od 21. 6. 2013 do 10. 7. 2013 jeví být, už vzhledem ke stanovené šedesátidenní době zajištění, příliš dlouhou. Pokud by jí nebylo, nebylo by dle názoru stěžovatele třeba dobu zajištění prodlužovat.

Nejvyšší správní soud na základě obsahu správního spisu ověřil, že po zajištění stěžovatele na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2013 byly dne 24. 6. 2013 podklady k ověření totožnosti cizince u příslušného zastupitelského orgánu v elektronické formě zaslány Ředitelství služby cizinecké policie; následně byly tyto podklady zaslány i fyzicky kurýrní službou Policie České republiky, přičemž touto formou Ředitelství služby cizinecké policie předmětnou žádost obdrželo dne 8. 7. 2013. Daný postup byl zvolen, neboť správní orgán provádí ověření totožnosti cizince prostřednictvím Ředitelství služby cizinecké policie. To oslovilo ve věci ověření totožnosti stěžovatele a vydání dokladu pro návrat do domovského státu Velvyslanectví Indické republiky přípisem ze dne 8. 7. 2013, č. j. CPR-8106/ČJ-2013-930310-T254, odeslaným dne 10. 7. 2013.

Specifikovaná doba, po kterou od doby rozhodnutí o zajištění stěžovatele trvalo zpracování a odeslání žádosti příslušnému zastupitelskému úřadu, se může jevit jako delší, než bylo nezbytně nutné, avšak s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci neshledal Nejvyšší správní soud, že by pouze na základě této prodlevy bylo možné konstatovat, že správní orgány nepostupovaly při přípravě vyhoštění stěžovatele s náležitou pečlivostí.

Žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 21. 6. 2013 stanovil celkovou dobu pro zajištění s ohledem na přibližnou dobu, za kterou Velvyslanectví Indické republiky zpravidla ověří totožnost a vystaví náhradní cestovní doklad, a dobu, po kterou trvá vyřízení nezbytných formalit. Dobu, kterou vyřízení žádosti zastupitelským úřadem trvá, nemůže Policie České republiky bezprostředně ovlivnit. Příslušný zastupitelský úřad, jak v dalším průběhu řízení vyšlo najevo, nevyřídil žádost Policie České republiky ani v průběhu šedesáti dnů, o které bylo zajištění stěžovatele prodlouženo, přestože jej Policie České republiky ve věci urgovala přípisy ze dne 10. 9. 2013, 3. 10. 2013 a 21. 10. 2013. Z tohoto postupu zastupitelského úřadu v nynějším případě však nelze v žádném případě dovodit, jak má za to stěžovatel, že by mělo být od počátku zajištění jasné či že by tak mělo vyjít najevo v průběhu zajištění, že spolupráce s tímto zastupitelským úřadem nutně nepovede k žádnému výsledku, pročež by správní orgán neměl s ohledem na faktickou nevyhostitelnost stěžovatele k jeho zajištění vůbec přistupovat.

Žalovaný na základě dřívějších zkušeností ze spolupráce s Velvyslanectvím Indické republiky měl naopak snahu v intencích čl. 15 odst. 1 návratové směrnice stanovit co nejkratší dobu zajištění, což v daném případě posléze vedlo k prodlužování této doby. Z napadeného rozhodnutí žalovaného rovněž nevyplývá, že ověření totožnosti cizince a vystavení cestovního dokladu zastupitelským úřadem trvá právě šedesát dní, ale jen to, že se jedná o dobu obvyklou pro vyřízení předmětných formalit.

Samotná rozhodnutí o zajištění stěžovatele ze dne 21. 6. 2013 a o prodloužení doby zajištění ze dne 13. 8. 2013 pak z hlediska svého odůvodnění vyhovují požadavkům vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79, www.nssoud.cz, neboť žalovaný ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu svá rozhodnutí řádně odůvodnil, a to mj. s ohledem na výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění a s uvedením odhadu jejich časové náročnosti a zohlednění složitosti případu výkonu správního vyhoštění.

V souvislosti s uvedeným je možné poznamenat, že ke složitosti předmětného případu přispělo i to, že stěžovatel neměl platný cestovní doklad, naopak se při zadržení na území Polské republiky prokazoval cizím cestovním dokladem. Žalovaný při rozhodování o zajištění stěžovatele a prodloužení doby zajištění rovněž zvažoval, zda by namísto zajištění nepřicházelo v úvahu uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců; s ohledem na odůvodněné obavy z pokračování v neoprávněném pobytu na území České republiky nebo na území členských států Evropské unie a při zohlednění jeho osobních poměrů však bylo na místě rozhodnout o zajištění stěžovatele.

Nejvyšší správní soud přitom neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu. Stěžovateli je možné přisvědčit v tom, že bylo vhodné, aby jeho žalobní námitka týkající se výše specifikované prodlevy při realizaci vyhoštění stěžovatele byla krajským soudem vypořádána explicitně a jednoznačně. Z rozsudku krajského soudu na straně 6 však vyplývá, že se krajský soud s předmětnou námitkou vypořádal, byť tak učinil pouze nepřímou, a to tím, že uvedl, že posuzoval skutečnosti, které odůvodňují prodloužení zajištění, přičemž je shledal souladnými s relevantní judikaturou. Rovněž lze za daných okolností akceptovat konstatování krajského soudu, že při rozhodování o věci a odůvodnění svého rozhodnutí postupoval přiměřeně dle rozsudku Nejvyššího správního soudu dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publikovaného pod č. 1350/2007 Sb. NSS. Dle názoru zdejšího soudu tak nedošlo k opomenutí žalobní námitky v podobě odpovídající stěžovatelem uváděnému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publikovanému pod č. 787/2006 Sb. NSS, a dílčí nedostatek odůvodnění kasační stížnosti napadeného rozsudku tak nepředstavuje vadu řízení, jež by mohla mít za následek jeho nezákonnost.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost jako celek není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů řízení, z obsahu spisu však plyne, že mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyně z řad advokátů, v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování podle § 35 odst. 8 s. ř. s. stát. Jelikož zástupkyně stěžovatele Nejvyššímu správnímu soudu nevyčísliła odměnu za zastupování, rozhodl Nejvyšší správní soud o odměně a náhradě hotových výdajů na základě skutečností zřejmých ze spisu. Ustanovené zástupkyni stěžovatele tak byla za zastoupení v řízení o kasační stížnosti přiznána odměna za jeden úkon právní služby (spocívající v doplnění kasační stížnosti) dle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v účinném znění, ve výši 3100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 3400 Kč.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 24. ledna 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu